

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: B.N., nar. ..., ev.č. ..., t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Tis u
Blatna, *zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s., se sídlem Praha, Kovářská 4,*
proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, IČ 00007064, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00
Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 04.04.2017, č.j. OAM-61/LE-
LE05-LE05-PS-2017,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á nárok na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí, kterým byl ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o azylu“*), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a byla mu ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovena doba trvání zajištění do 20. 7. 2017, a dále vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

V úvodu **žaloby** žalobce namítal, že žalovaný v předchozím řízení porušil § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní*

řád“), § 3 správního řádu, § 68 odst. 3 správního řádu, § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, čl. 8 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (*dále jen „přijímací směrnice“*), a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv (*dále jen „Úmluva“*).

Žalobci byla stanovena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců dle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Důvodová zpráva k § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu uvádí: „*Odstavec 1 dále stanoví důvody pro zajištění. Důvody zajištění jsou navrženy v souladu s přijímací směrnici. (...) **Písmeno e) je rovněž transpozicí přijímací směrnice a odráží i úpravu v zákoně o pobytu cizinců a také judikaturu, zejména Soudního dvora Evropské unie ze dne 30.5.2013 Arslan (C-534/11).***“ Ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je výsledkem transpozice ustanovení čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice: „*Žadatel může být zajištěn pouze v těchto případech: je-li zajištěn v rámci řízení o navrácení podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí **za účelem přípravy navrácení nebo výkonu vyhoštění** a mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení.*“ Konečně rozhodnutí Arslan, ze kterého zmíněné zákonné ustanovení rovněž vychází, v bodu 63 uvádí: „*Ze všech předchozích úvah vyplývá, že na druhou otázku je třeba odpovědět tak, že směrnice 2003/9 a 2005/85 nebrání tomu, aby byl státní příslušník třetí země, který po svém zajištění na základě článku 15 směrnice 2008/115 podal žádost o mezinárodní ochranu ve smyslu směrnice 2005/85, ponechán v zajištění na základě ustanovení vnitrostátního práva, jestliže se po individuálním posouzení všech relevantních okolností ukáže, že tato žádost byla podána pouze s cílem pozdržet nebo zmařit výkon rozhodnutí o navrácení a že je **pokračování zajištění objektivně nutné k tomu, aby se dotýčný nemohl definitivně vyhnout svému navrácení.***“

Důvod pro zajištění, jak je formulován v ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, podle názoru žalobce není účelem zajištění *per se* a představuje jenom nezbytnou podmínku, za naplnění které k zajištění dojít může. To ovšem neznamená, že správní orgán povinnosti zdůvodnit konkrétně a nezaměnitelně, co je účelem zajištění, aby bylo také možné zkoumat, zda důvod pro zajištění cizince trvá po celou dobu zajištění.

Hypotéza právní normy § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je podle názoru žalobce jiná, než jsou hypotézy ostatních důvodů pro zajištění podle § 46a odst. 1 zákona o azylu, které ve svém textu obsahují také účel zajištění (který se může za jistých okolností v průběhu zajištění naplnit nebo odpadnout, následkem čehož musí dojít k ukončení zajištění). Důvod pro zajištění podle písm. e) je však jedinečnou událostí, která již nastala v minulém čase, a v průběhu zajištění proto ani nemůže dojít k jejímu odpadnutí či naplnění. S přihlédnutím k danému faktu je podle názoru

žalobce potřeba účel zajištění v případě postupu dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu formulovat samostatně, v odůvodnění rozhodnutí o „povinnosti setrvat v zařízení“.

Výrazem této nezbytnosti existence účelu zajištění je také povinnost správního orgánu v průběhu zajištění zkoumat, zda důvody (a v nich obsažený účel) zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany trvají v průběhu celého trvání zajištění (§ 46a odst. 9 zákona o azylu). V případě zajištění podle písm. e) by v případě, že nedojde rovněž k formulaci konkrétních důvodů pro zajištění, byla žalobci fakticky odňata možnost domáhat se uvedeného posouzení, neboť důvod zajištění, jenž je jednorázovou minulou událostí, celkem zjevně nikdy nemůže odpadnout a v každém případě bude proto trvat po celou dobu zajištění.

Při zkoumání toho, co může být účelem zajištění podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, je podle názoru žalobce třeba vycházet zejména ze znění přijímací směrnice. Ta ve svém čl. 8 odst. 3 písm. d) uvádí, že k zajištění žalobce v případě podání tzv. účelové žádosti o azyl může dojít toliko „*za účelem přípravy navrácení nebo výkonu vyhoštění*“. Stejný účel vyplývá také z rozhodnutí Arslan, které zákonodárce zohlednil v textu zákona a které je rovněž citováno výše.

Žalobce byl tedy názoru, že napadené rozhodnutí uvedenou podmínku dalšího trvání zajištění nesplňuje, neboť správní orgán vůbec nezdůvodnil alespoň potenciální možnost realizace navrácení žalobce během zmíněné doby zajištění. V případě cizinců, kteří v ČR požádají o mezinárodní ochranu poprvé, není důvodné předpokládat, že k pravomocnému skončení řízení dojde v maximální lhůtě 120 dnů zajištění, tím méně ve lhůtě 110 dnů, na něž byl žalobce zajištěn. Sám správní orgán sice v napadeném rozhodnutí v dané lhůtě předjímá skončení řízení před správním orgánem, nicméně sám uvádí možnost obrany opravným prostředkem, kdy opravné prostředky mají ve většině případů odkladný účinek. Ve většině případů tak k pravomocnému skončení řízení ve věci mezinárodní ochrany, a následkem toho k zániku postavení cizince coby žadatele o mezinárodní ochranu, ve lhůtě 120 dnů nedojde. Z rozhodnutí proto nepochybně plyne, že k realizaci navrácení ve stanovené době zajištění nedojde. Z toho důvodu byl žalobce toho názoru, že v napadeném rozhodnutí schází dostatečná formulace důvodů zajištění. Účelem zajištění podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může být toliko důvodný předpoklad realizace správního vyhoštění prostřednictvím navazujícího zajištění za účelem správního vyhoštění, a to po pravomocném skončení řízení ve věci mezinárodní ochrany. Je povinností správního orgánu v rozhodnutí o povinnosti cizince setrvat v zajištění uvést konkrétní důvody, ze kterých vyplývá, že takto stanovený účel alespoň s jistou pravděpodobností bude naplněn ve stanovené lhůtě zajištění, avšak z argumentace správního orgánu v části o uložení doby zajištění vyplývá, že samotný správní orgán nepředpokládal pravomocné skončení řízení ve stanovené lhůtě 110 dnů zajištění.

Ponechání žalobce v zajištění jenom z důvodu, že za jistých okolností může dojít k pravomocnému skončení řízení, pokud žalobce nepodá proti rozhodnutí správního orgánu opravný prostředek, podle názoru žalobce rovněž neobstojí, stejně jako uvedený postup neodůvodňuje právo žadatele o mezinárodní ochranu vzít svou žádost o mezinárodní ochranu zpět (kterým žadatel disponuje po celou dobu řízení

ve věci mezinárodní ochrany). Řízení ve věci mezinárodní ochrany je potřeba vnímat jako celek, včetně práva na opravný prostředek, jak vyplývá z článku 26 přijímací směrnice, neboť až pravomocným skončením tohoto řízení dochází ke změně statusu cizince ze žadatele o mezinárodní ochranu, kterého není možné vyhostit.

Podle žalobce tak v napadeném rozhodnutí scházela dostatečně jasná formulace důvodů, ze kterých došlo k zajištění žalobce a ve vztahu ke kterým by se proto mohl domáhat prozkoumání jejich trvání v průběhu zajištění. Rozhodnutí proto působí arbitrárně, jako mechanická aplikace ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, aniž by vzhledem ke konkrétním skutkovým a právním okolnostem situace žalobce správní orgán uvedl odůvodnění pro svůj postup a rozhodnutí. Dle názoru žalobce by tedy s ohledem na výše uvedené mělo být napadené rozhodnutí pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém **vyjádření k žalobě** nesouhlasil s podanou žalobou, neboť měl za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. K námitkám vztahujícím se k nezákonnosti rozhodnutí a nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu žalovaný uvedl, že je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Žalobce byl, dle informací poskytnutých Policií ČR na základě spolupráce mezi orgány (ve smyslu ust. § 87 odst. 1 zákona o azylu), dne 28.3.2017 zadržen hlídkou policie SRN na dálnici D8/BAB 17 na parkovišti jako cestující linkového autobusu jedoucího z ČR do SRN. Hlídce předložil svůj platný doklad totožnosti, ovšem policií bylo následnou lustrací v příslušných evidencích zjištěno, že žalobce je veden v Schengenském informačním systému (*dále jen „SIS“*) jako osoba, které má být zamítnut vstup do schengenského prostoru, a to s platností do 11.3.2019. Na základě tohoto zjištění byl žalobce v rámci tzv. readmisní dohody vrácen do ČR a předán policistům OPKPE. Dále bylo zjištěno, že vzhledem k záznamu žalobce v SIS, absenci víza či jiného povolení k pobytu na území ČR není jmenovaný oprávněn na území ČR pobývat, přitom dle jízdenky u něj nalezené se na území ČR zdržoval již ode dne 21.3.2017 do výše uvedeného dne 28.3.2017, kdy byl policií SRN zadržen. Na základě uvedených skutečností byl žalobce pod č.j. KRPU-67494/ČJ-2017-040022-RD-ZZ dne 30.3.2017 podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (*dále jen „zákon o pobytu cizinců“*), zajištěn a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. V zařízení pro zajištění cizinců podal dne 1.4.2017 žádost o udělení mezinárodní ochrany a tím s ním bylo zahájeno řízení o udělení mezinárodní ochrany.

Ze zjištění Policie ČR a výpovědí žalobce vyplývá, že z Albánie odcestoval trajektem do Bari v Itálii. Z Bari jel následně do Milána vlakem a poté už autobusem do Prahy, kde asi 2 až 3 dny zůstal. Z Prahy následně odcestoval do Ostravy, kdy zůstal 1 až 2 dny a poté jel do Drážďan, kde měl mít zajištěnou práci; v Německu chtěl zůstat neurčitou dobu. Do ČR přijel za přítelkyní, občankou ČR, která žije ve Frenštátu pod Radhoštěm. Za dobu pobytu na území ČR ji viděl přibližně třikrát vždy v restauraci, a to 2 až 3 hodiny. K přítelkyni dále sdělil, že ona o jeho záznamu v SIS věděla, žila s ním v Albánii 3 roky v jeho domě a současně je s ním 2 měsíce těhotná, přítelkyně z Albánie asi před 2 měsíci odjela, jelikož tam za takových podmínek žít nechce. Žalobce dále doplnil, že v roce 2016 mu byl dvakrát odepřen vstup do Itálie a v roce 2017 jednou do Maďarska. Záznam o odepření vstupu v SIS má z důvodů, že v roce 2013 v Itálii překročil dobu povoleného pobytu. V Albánii neměl již 4 měsíce práci, vrátit se tam může, ovšem nechce, chtěl by se usadit v ČR. Uvedl, že si je vědom podmínek, na základě kterých může vstupovat na území ČR, a že tedy svým pobytem porušuje právní předpisy ČR.

S námitkou, že v napadeném rozhodnutí schází dostatečná formulace důvodů zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, žalovaný správní orgán nesouhlasil. V případě zajištění žadatele o mezinárodní ochranu dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu musí být splněny kumulativně tři skutečnosti: 1) Žádost o mezinárodní ochranu musí být podána v zařízení pro zajištění cizinců, což se nepochybně stalo. 2) Dále musí existovat oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkácího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo jej pozdržet. V době vydání napadeného rozhodnutí žalovaný disponoval informacemi o záznamu žalobce v SIS s nepovolením vstupu do schengenského prostoru s dobou platnosti do 11.3.2019, jeho nelegálním pobytem na území ČR bez jakéhokoliv víza či jiného povolení k pobytu. Je nesporné, že svou žádost o mezinárodní ochranu podal právě v okamžiku, kdy mu reálně hrozilo, že bude realizováno správní vyhoštění. Zákon nepožaduje, aby byla najisto dána účelovost podané žádosti, ale předpokládá pouze existenci oprávněných důvodů vedoucích k domněnce o účelovosti takové žádosti, které dle žalovaného v případě žalobce byly dány. 3) Poslední podmínkou pro možnost aplikace tohoto ustanovení o zajištění žadatele je skutečnost, že cizinec mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat již dříve. Žalobce do ČR přicestoval přes několik států EU, konkrétně přes Itálii a Rakousko, v ČR pobýval týden a následně se pokusil vycestovat do Německa, teprve po svém zadržení, zajištění a umístění v zařízení pro zajištění cizinců požádal o mezinárodní ochranu, tedy po téměř dvou týdnech nelegálního pobytu na území schengenského prostoru, kdy se zde volně pohyboval a mohl kontaktovat příslušné orgány jednotlivých zemí. V minulosti navíc dle vlastních sdělení dlouhodobě žil v Itálii, v letech 2016 až 2017 se celkem třikrát pokusil neoprávněně vstoupit na území EU v Itálii a Maďarsku, přičemž žádost o udělení mezinárodní ochrany ani v jednom státě nepodal.

Žalovaný byl proto názoru, že všechny tři podmínky v případě žalobce byly v době vydání napadeného rozhodnutí a za daných zjištěných skutečností naplněny a

nesporně bylo toto podrobně odůvodněno v napadeném rozhodnutí. Jednoznačně bylo zjištěno, že žalobce nerespektoval zákaz vstupu a pobytu na území EU, a to zcela vědomě po uložení italskými orgány. Již v letech 2016 až 2017 mu byl odepřen vstup na území EU, a to ve třech případech. Žalovaný ze zjištění Policie ČR konstatoval, že žalobce neuvedl pravdivé informace týkající se jeho vstupu na území EU v Itálii, když tvrdil, že cestoval legálním způsobem přes hraniční přechod. Z pasu žalobce, kde absentovalo vstupní razítko, bylo patrné, že se legální vstupní proceduře nemohl podrobit právě z důvodu absence vstupního razítka, které je dle evropského práva povinen otisknout členský stát do cestovního dokladu vstupující osoby. Z tohoto žalovaný vyvodil závěr, že žalobce překročil hranice schengenského prostoru nelegálním způsobem a hraniční kontrole se nepodrobil. Z jednání žalobce žalovaný vyvozoval účelovost podané žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný přezkoumatelným způsobem odůvodnil, že u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování jak právního řádu ČR (viz nelegální pobyt bez jakéhokoli povolení k pobytu na území ČR), tak práva evropského či dalších členských států EU. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce je veden v SIS jako osoba, které má být odepřen vstup do schengenského prostoru (až do 11.3.2019), již třikrát se o to neúspěšně pokusil, navíc v aktuálním případě se vyhnul standardní hraniční kontrole v Itálii a překročil hranice schengenského prostoru nelegálním způsobem, jeho jednání nedávalo dostatečnou záruku, že by v průběhu azylového řízení spolupracoval se správním orgánem a případně respektoval důsledky negativního rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

Žalovaný nesouhlasil s námitkou žalobce, že napadené rozhodnutí nesplňuje podmínku zdůvodnění alespoň potenciální možnosti realizace navrácení žalobce během doby zajištění, když je zajištěn dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Zde žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 7.12.2016, č.j. 44A 24/2016-16, kde se tento soud mimo jiné zabýval též požadavky kladenými na odůvodnění rozhodnutí o zajištění a vyslovil se, že „*konečné posouzení otázky realizovatelnosti správního vyhoštění je vyhrazeno rozhodnutí o správním vyhoštění (v rozhodnutí o zajištění jde pouze o předběžné posouzení této otázky z pohledu potenciálnosti realizace účelu sledovaného zajištění). Pro účely rozhodnutí o zajištění není nutné postavit najisto, že vyhoštění zajišťovaného cizince bude skutečně možné (viz rozsudek NSS ze dne 29.6.2011, č.j. 1As 72/2011-75, bod 17).*“ Dále se tento soud zabýval účelem tohoto ustanovení, které „*směřuje k tomu, aby cizinec, jemuž hrozí vyhoštění, se nedostal podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu do faktického postavení, v němž by pro něj bylo oproti režimu dle zákona o pobytu cizinců snazší vyhnout se vyhoštění. Smyslem tohoto ustanovení je tedy znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a dosažením takových podmínek, které žadateli umožní vyhnout se vyhoštění (typicky útekem, přerušením kontaktu s orgány veřejné správy). Účelem ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu není zabezpečit účast žadatele v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, nýbrž zabezpečit jeho dostupnost pro policejní složky fakticky vykonávající rozhodnutí o vyhoštění pro dobu, kdy žadatel pozbyde postavení žadatele o mezinárodní ochranu a budou splněny podmínky vykonatelnosti rozhodnutí o vyhoštění (§ 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců).*“

K samotné době zajištění žalovaný uvedl, že má za to, že v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí jako celku jsou uvedeny zcela konkrétní a specifické okolnosti případu žalobce, jak vyplynuly z celkového zjištěného stavu věci, které svědčí pro závěr žalovaného, že zajištění po dobu 110 dní je zcela přiměřené. Těmito okolnostmi jsou předpokládaná délka řízení o mezinárodní ochraně a případného soudního přezkumu, neochota vycestovat z území ČR, záznam v SIS a nerespektování zákazu vstupu na území EU nelegálním vstupem přes hranice Itálie. Výčet těchto okolností považoval správní orgán za zcela dostačující a plně vystihující důvody přijatého řešení. Žalovaný správní orgán setrval na tom, že jeho závěr stran délky zajištění cizince v zařízení pro zajištění cizinců neodporoval principu zákazu libovůle, diskriminace, neodporoval lidské důstojnosti, neporušoval princip proporcionality ani rovnosti. Přezkoumatelně délku zajištění žalobce zdůvodnil na str. 5-6 napadeného rozhodnutí.

Žalovaný závěrem uvedl, že dne 12.4.2017 žalobce vzal svou žádost o udělení mezinárodní ochrany zpět, a to písemným prohlášením ze stejného dne. Správní orgán tak správní řízení o jeho žádosti dne 12.4.2017 zastavil dle § 25 písm. a) zákona o azylu.

Pro řízení o žalobě odkázal žalovaný na shromážděný spisový materiál, který dokládá veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí, navíc přiložil též podkladový materiál k předchozímu řízení o mezinárodní ochraně žalobce. Žalovaný správní orgán měl za to, že postupoval v souladu s právními předpisy. Námitky uvedené v žalobě shledal žalovaný správní orgán nedůvodnými, a proto navrhl zamítnutí žaloby.

Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť účastník řízení nenavrlh do 5 dnů od podání žaloby nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 46a odst. 8 věta čtvrtá před středníkem zákona o azylu).

Soud rozhodl o věci podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s. ř. s.“*)].

Soud neshledal žalobu důvodnou.

Předmětné ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu stanoví, že *ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*

Soud vzal za základ svého rozhodování skutková zjištění, jak je žalovaný shrnul ve svém vyjádření k žalobě, poté, co se ujistil, že mají oporu ve správním spisu a nebyla v žalobě nijak rozporována.

Žalobní námitky žalobce se vztahovaly k odůvodněnosti zajištění žalobce na dobu stanovenou v napadeném rozhodnutí. Podle žalobce musí zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu plnit určitý účel, který musí být formulován v odůvodnění rozhodnutí, aby bylo také možné zkoumat, zda důvod pro zajištění cizince trvá. Vycházejí z přijímací směrnice a rozsudku ve věci *Arslan*, které byly zohledněny zákonodárcem při konstrukci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, se žalobce domníval, že napadené rozhodnutí podmínku dalšího trvání zajištění nesplňovalo, neboť správní orgán vůbec nezdůvodnil alespoň potenciální možnost realizace navrácení žalobce během doby zajištění (110 dnů, resp. maximum 120 dnů), stejně jako nepovažoval za reálné pravomocné skončení řízení v takto stanovené době zajištění. V rozhodnutí tak scházela dostatečná formulace důvodů zajištění, kdy účelem zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců může být toliko důvodný předpoklad realizace správního vyhoštění prostřednictvím navazujícího zajištění za účelem správního vyhoštění, a to po pravomocném skončení řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Soud vycházel z toho, že použití § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je vázáno na kumulativní splnění tří podmínek: (1) podání žádosti o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců, (2) existence oprávněných důvodů se domnívat, že žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, (3) možnost žadatele podat žádost o mezinárodní ochranu dříve; k tomu přistupuje nezbytnost zkoumat použitelnost zvláštních opatření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017, čj. 1 Azs 328/2016-28). Zohlednil rovněž závěr, k němuž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 2. 2017, čj. 4 Azs 9/2017-31: *„Zajištění postupem podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu závisí na objektivních okolnostech případu, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová (např. dosavadní jednání cizince, délka pobytu na území, osobní poměry apod.). To odpovídá účelu tohoto institutu, kterým je zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu.“*

Soud shledal, že správní orgán náležitě formuloval a odůvodnil ony *objektivní okolnosti případu, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová*, když vzal na str. 3 a násl. napadeného rozhodnutí v úvahu dosavadní nelegální pobyt žalobce a zákaz vstupu a pobytu na území EU, který se pokusil již třikrát před svým zadržením a zajištěním v ČR porušit; zohlednil podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany teprve poté, co byl žalobce zadržen policií, zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců, tj. po téměř 2 týdnech od nelegálního vstupu na území EU, přestože se během tohoto období volně pohyboval i po jiných státech EU a měl možnost žádost podat dříve; zohlednil podání žádosti v době, kdy se vyhoštění vzhledem k zajištění stalo reálným, jakož i možnost žalobce

vrátit se do země svého původu – Albánie, či nevěrohodná tvrzení žalobce; ze všech těchto důvodů dovedl, že žádost je účelová, podaná pouze s cílem vyhnout se vyhoštění. Tím pádem byla naplněna i druhá věta citované pasáže rozsudku čj. 4 Azs 9/2017-31, tj. účel zajištění spočívající v zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění. A dále, jestliže byly formulovány důvody zajištění, nic nebrání tomu, aby bylo zkoumáno, zda trvají.

Nelze přehlížet, že řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany a řízení o správním vyhoštění jsou dvě samostatná řízení a realizace vyhoštění do prvního z nich nespadá, proto soud shledal nedůvodnou námitku, podle níž bylo povinností správního orgánu v rozhodnutí o povinnosti cizince setrvat v zajištění uvést důvody, ze kterých vyplývá, že účel zajištění (tj. dle žaloby důvodný předpoklad realizace správního vyhoštění) alespoň potenciálně bude naplněn ve stanovené lhůtě zajištění.

K dílčí námitce, že samotný správní orgán nepředpokládal pravomocné skončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve stanovené lhůtě zajištění, ani v maximální lhůtě 120 dnů, soud zjistil, že odůvodnění doby zajištění, vycházející z předpokládané délky řízení o mezinárodní ochraně 90 dnů, prodloužené o 15 dnů na podání žaloby a 5 dnů, spočívajících v průměrné lhůtě doručování v rámci soudního řízení, nijak nevybočuje z ustálené praxe správního orgánu, která je rovněž přijímána soudy ve správním soudnictví.

K argumentaci, založené na důvodové zprávě, přijímací směrnici a rozhodnutí ve věci *Arslan*, soud předně konstatuje, že ustanovení zákona o azylu je nutno vykládat eurokonformně. Po porovnání textu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu s ustanovením čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice a s bodem 63 rozsudku ve věci *Arslan* je soudu zřejmé, že účel v souladu s přijímací směrnicí i s výkladem Soudního dvora Evropské unie je obsažen již v samém znění daného ustanovení zákona o azylu, kdy naplnění podmínek použití tohoto ustanovení správní orgán řádně zkoumal. Ani přijímací směrnice nestanoví, že realizace navrácení nebo vyhoštění cizince musí být v rámci stanovené doby zajištění možná nebo důvodně předpokládaná. Stanoví toliko kritéria uplatnění zajištění včetně toho, že cizinec byl zajištěn za účelem přípravy navrácení nebo výkonu vyhoštění, nikoliv že je nutné, aby došlo k realizaci v době stanovené rozhodnutím o zajištění. Jak již soud zdůraznil, řízení o vyhoštění a řízení o mezinárodní ochraně jsou vzájemně oddělená. Proto jsou jako celek nepodložené argumenty žalobce spočívající v nutnosti možné realizace vyhoštění žalobce v rámci doby zajištění, neboť by šly proti samému smyslu zajištění žadatele o mezinárodní ochranu, který již byl předtím zajištěn za účelem přípravy navrácení nebo výkonu vyhoštění a u nějž se lze domnívat, že žádost podal účelově, kdy tímto smyslem je – i v souladu s rozsudkem ve věci *Arslan* – prevence žadatelova vyhnutí se navrácení. Sám žalobce navíc správně uvedl, že po dobu trvání zajištění není ani možné žalobce vyhostit, neboť je zde překážka probíhajícího řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Ve zcela obecné rovině bylo žalobcem namítáno pochybení žalovaného spočívající v porušení § 2, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, a také porušení čl. 5 odst. 1

písm. f) Úmluvy. Žalobce nspecifikoval, v čem tato pochybení měla spočívat, proto soud napadené rozhodnutí zkoumal jen obecně a neshledal jakékoli porušení ustanovení o řízení před správním orgánem ani práv garantovaných daným článkem Úmluvy.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.).

V Plzni dne 4. května 2017

Za správnost vyhotovení:
Martina Kerberová

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně